

Eliasz - numer dwanaście

Każda dolina zostanie podniesiona

Jeff Pippenger

2023-10-17

Wciąż zajmujemy się Eliaszem jako symbolem prorockim. Eliasz oznajmił Achabowi, że przez trzy lata nie spadnie deszcz, chyba że na jego słowo.

I Eliasz Tiszbita, który był spośród mieszkańców Gileadu, rzekł do Achaba: Jako żyje Pan, Bóg Izraela, przed którego obliczem stoję, nie będzie w tych latach ani rosy, ani deszczu, chyba na moje słowo. 1 Księga Królewska 17:1.

Chrystus informuje nas w Ewangelii według Łukasza, że te trzy lata to w rzeczywistości trzy i pół roku.

A on rzekł: Zaprawdę, powiadam wam, żaden prorok nie jest przyjmowany we własnej ojczyźnie. Ale mówię wam prawdę: wiele wdów było w Izraelu za dni Eliasza, gdy niebo było zamknięte przez trzy lata i sześć miesięcy, kiedy w całej ziemi panował wielki głód; lecz do żadnej z nich Eliasz nie został posłany, tylko do Sarepty, miasta Sydonu, do kobiety, która była wdową. Łukasz 4:24–26.

Trzy i pół roku przypadało na czasy Achaba i Izebel, w ten sposób utożsamiając trzy i pół roku proroczego z okresem od 538 do 1798 roku, kiedy papieństwo, przedstawione jako Izebel w kościele w Tiatyrze, sprawowało władzę podczas Ciemnych Wieków.

Lecz mam kilka rzeczy przeciwko tobie, że pozwalasz tej kobiecie Jezabel, która nazywa siebie prorokinią, nauczać i zwodzić moich sług, by dopuszczali się nierządu i jedli rzeczy ofiarowane bożkom. I dałem jej czas, aby się upamiętała ze swego nierządu; lecz nie upamiętała się. Oto wrzucę ją na łożo, a tych, którzy z nią cudzołożą, wrzucę w wielki ucisk, jeśli nie upamiętają się ze swoich uczynków. I pobiję jej dzieci śmiercią; a wszystkie kościoły poznają, że Ja jestem Tym, który bada wnętrza i serca; i oddam każdemu z was według jego uczynków. Objawienie 2:20-23.

"Czas na upamiętanie" Izebel wynosił trzy i pół roku za dni Eliasza oraz trzy i pół roku w ujęciu proroczym od 538 do 1798 roku w Ciemnych Wiekach papieskich prześladowań. Karą dla Izebel i królów Europy, którzy uprawiali z nią nierząd, było wrzucenie na łożo ucisku oraz śmierć jej dzieci. W Ciemnych Wiekach były też wierne dusze, które również zostały wrzucone na łożo ucisku, lecz miały żyć. Gdy zostali wrzuceni na łożo ucisku, wynik, czyli życie dla wiernych albo śmierć dla niewiernych, zależał od ich "uczynków". Łoże ucisku wiernych rodziło cierpliwość i życie. Ich łożo ucisku miało ustać pod koniec trzech i pół roku, tuż zanim Eliasz opuścił Sareptę, aby nakazać Achabowi, by wezwał cały Izrael na Górę Karmel.

Prześladowanie Kościoła nie trwało przez cały okres 1260 lat. Bóg w swoim miłosierdziu wobec swego ludu skrócił czas ich ognistej próby. Zapowiadając „wielki ucisk”, który miał

spotkać Kościół, Zbawiciel powiedział: „Gdyby te dni nie zostały skrócone, nikt by nie ocalał; lecz ze względu na wybranych dni te zostaną skrócone.” Mateusza 24:22. Dzięki wpływowi Reformacji prześladowania ustały przed rokiem 1798. Wielki bój, 266, 267.

Sąd "łóża ucisku" dla papieżstwa "zabiłby jej dzieci śmiercią", lecz sąd "łóża ucisku" zawierał obietnicę życia dla tych, których uczynki świadczyły o ich wierności, co ilustruje śmierć syna wdowy z Sarepty.

I stało się po tych wydarzeniach, że syn kobiety, pani domu, zachorował; a jego choroba była tak ciężka, że nie pozostał w nim oddech. I rzekła do Eliasza: Cóż ja mam z tobą, mężu Boży? Czy przyszedłeś do mnie, aby przywieść na pamięć mój grzech i uśmiercić mojego syna? A on rzekł do niej: Daj mi swego syna. I wziął go z jej ramion i wniósł do górnej izby, gdzie przebywał, i położył go na swoim łóżu. I zawołał do Pana, mówiąc: O Panie, mój Boże, czy także na tę wdowę, u której przebywam, sprowadziłeś nieszczęście, uśmiercając jej syna? Potem trzykrotnie wyciągnął się na dziecku i wołał do Pana, mówiąc: O Panie, mój Boże, proszę, niech dusza tego dziecka powróci do niego. I Pan wysłuchał głosu Eliasza; i dusza dziecka powróciła do niego i ono ożyło. A Eliasz wziął dziecko, zniósł je z górnej izby do domu i oddał je jego matce; i Eliasz rzekł: Oto twój syn żyje. A kobieta powiedziała do Eliasza: Teraz po tym poznaję, że jesteś mężem Bożym i że słowo Pana w twoich ustach jest prawdą. 1 Księga Królewska 17:17–24.

Wdowa rozpoznała, że Eliasz jest „mężem Bożym”, ponieważ „słowo Pana”, które przywróciło jej dziecko do życia, było słowem „prawda”. Trzystopniowy proces polegający na tym, że Eliasz rozciągnął się na synu wdowy, został przez nią zrozumiany jako „słowo” w ustach Eliasza, jako „prawda”. Hebrajskie słowo 'emeth' w tym fragmencie tłumaczone jest jako „prawda” i oznacza stwórczą moc Alf i Omega. Jest to hebrajskie słowo utworzone z pierwszej, trzynastej i ostatniej litery alfabetu hebrajskiego i oznacza Moc, która może przywracać umarłych do życia.

Wierni, podobnie jak niewierni, w „okresie” czasu próby, przedstawionym przez trzy i pół roku, otrzymali wyrok „łóża ucisku”. Śmierć stała się udziałem dzieci klasy, która podążała za nierządnicą dopuszczającą się nierządu i nauczającą doktryn pogaństwa. Życie dano drugiej klasie, która poszła za wskazaniem Eliasza i uwierzyła Słowu „prawdy”.

Wdowa zastosowała się do polecenia Eliasza, aby przynieść mu wody i dać mu chleba, a jej posłuszeństwo słowu proroka przedstawia wiernych w Ciemnych Wiekach Tiatry. (Warto zauważyć, że gdy Eliasz nakazuje wdowie, by najpierw nakarmiła go, a następnie swojego syna i siebie, ukazane jest, iż Eliasz jako pierwszy otrzymuje pokarm do jedzenia. On jako pierwszy otrzymuje poselstwo, a następnie Kościół.) Dowiadujemy się, że uczynki wiernych były pod koniec większe niż na początku.

A do anioła kościoła w Tiatyrze napisz: To mówi Syn Boży, który ma oczy jak płomień ognia, a jego nogi są podobne do lśniącego mosiądzu; Znam twoje uczynki, i miłość, i służbę, i wiarę, i twoją cierpliwość, i twoje uczynki; a te ostatnie są większe niż pierwsze. Objawienie 2:18, 19.

Wierni okazywali dobre „uczynki” podczas „czasu”, który został dany papieżowi na pokutę, lecz ich uczynki pod koniec były „większe niż pierwsze”. Gdy „czas” dobiegał końca, Chrystus posłał jutrzenkę reformacji, która rozpoczęła dzieło, by nie tolerować już dłużej papieża, które uczyło Kościół „uprawiać nierząd i jeść rzeczy ofiarowane bożkom”.

A temu, kto zwycięża i zachowuje moje uczynki aż do końca, dam władzę nad narodami: i będzie nimi rządził różgą żelazną; jak naczynia garncarza będą rozbite w drzazgi; jak i ja otrzymałem od mojego Ojca. I dam mu gwiazdę poranną. Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów. Objawienie 2:26-29.

Chrystus miał „kilka zarzutów przeciwko” wiernym na początku „okresu” danego papieżowi na nawrócenie, ponieważ dopuścili Jezabel, „która nazywa siebie prorokinią, aby nauczała i zwodziła moje sługi, by popełniali nierząd i jedli rzeczy ofiarowane bożkom”. Lecz pod koniec „okresu” wierni przestaną tolerować, by papież kontynuował swoje zwodzenie.

"W XIV wieku w Anglii pojawiła się 'jutrenka reformacji.' John Wycliffe był zwiastunem reformy, nie tylko dla Anglii, lecz dla całego chrześcijaństwa. Wielki protest przeciwko Rzymowi, który pozwolono mu wyrazić, nigdy nie miał zostać uciszony. Ten protest zapoczątkował walkę, która miała doprowadzić do wyzwolenia jednostek, kościołów i narodów." Wielki spór, 80.

Pokarm, który spożywają słudzy Boga, to nauki lub przesłanie, które otrzymują. Nierząd to kościół wykorzystujący władzę państwową do egzekwowania swoich bałwochwalczych nauk. W "czasie", jaki dano Jezabel na pokutę, kościół uciekł na pustynię dla ochrony.

A niewiasta uciekła na pustynię, gdzie ma miejsce przygotowane przez Boga, aby ją tam żywiono przez tysiąc dwieście sześćdziesiąt dni.... A niewieście dano dwa skrzydła wielkiego orła, aby mogła ulecieć na pustynię, na swoje miejsce, gdzie jest żywiona przez czas i czasy, i połowę czasu, z dala od oblicza węża. I wyrzucił wąż ze swych ust za niewiastą wodę jak rzekę, aby ją rzeka porwała. A ziemia przysłała niewieście z pomocą; i otworzyła ziemia swoje usta, i pochłonęła rzekę, którą smok wyrzucił ze swych ust. Apokalipsa 12:6, 14-16.

W czasie prześladowań ze strony Izebel i Achaba Abdiasz uosabiał ochronę, jaką zapewniała pustynia w czasie rządów papieża.

I Achab wezwał Obadiasza, który był rządcą jego pałacu. (A Obadiasz bardzo bał się Pana; bo gdy Izebel wytracała proroków Pana, Obadiasz wziął stu proroków, ukrył ich po pięćdziesięciu w jaskini i żywił ich chlebem i wodą.) I Księga Królewska 18:3, 4.

Działalność Abdiasza, polegająca na ukrywaniu proroków po pięćdziesięciu w jaskiniach, jest symbolem miejsca na pustyni, które zostało przygotowane przez Boga, aby karmić wiernych, którzy odmówili przyjmowania nauk papieża, a także odrzucili bezbożny związek przedstawiany przez jej nierząd z królami Europy. Okres, w którym Eliasza został skierowany do wdowy z Sarepty, aby otrzymać pożywienie i ochronę przed Izebel i Achabem, był tym samym okresem, w którym Kościół uciekł na pustynię, a miejsce przygotowane im przez Boga zostało zobrazowane przez działalność Abdiasza.

Miejsce ukrycia Eliasza w Sarepcie, po hebrajsku zwane „Zarephath”, oznacza oczyszczenie. Gdy skończył się dany Izebel czas na nawrócenie, Eliaz udał się do Abdiasza i wezwał Achaba, aby zwołał cały Izrael na Karmel.

A gdy Obadiasz był w drodze, oto spotkał go Eliaz; on go rozpoznał, padł na twarz i rzekł: Czy to ty, mój pan, Eliazu? A on mu odpowiedział: Jestem. Idź, powiedz swemu panu: Oto Eliaz jest tutaj. 1 Księga Królewska 18:17, 18.

Czas pobytu Eliasza u wdowy z Sarepty symbolizuje Ciemne Wieki. W opowieści o Eliazu i wdowie zbierała dwa kawałki drewna, bo miała umrzeć. W prorocztwie wdowa oznacza Kościół, a ona reprezentowała Kościół na pustyni, który był bliski śmierci.

A do anioła Kościoła w Sardes napisz: To mówi Ten, który ma siedem Duchów Bożych i siedem gwiazd: Znam twoje uczynki; masz imię, że żyjesz, a jesteś umarły. Czuwaj i umocnij to, co jeszcze pozostaje, a jest bliskie śmierci; bo nie stwierdziłem, aby twoje uczynki były doskonałe przed Bogiem. Objawienie 3:1–2.

„Zbierała dwa patyki” i przygotowywała się na śmierć, gdy Eliaz jej przerywa.

I doszło do niego słowo Pana: Wstań, idź do Sarepty, która należy do Sydonu, i zamieszka tam; oto rozkazałem tam pewnej wdowie, aby cię żywiła. Wstał więc i poszedł do Sarepty. A gdy przyszedł do bramy miasta, oto była tam wdowa, która zbierała drwa; zwołał do niej i rzekł: Proszę cię, przynieś mi trochę wody w naczyniu, abym się napił. A gdy szła, aby ją przynieść, zwołał do niej i rzekł: Proszę cię, przynieś mi też kawałek chleba w twojej ręce. Ona zaś powiedziała: Na życie Pana, twego Boga, nie mam placka, tylko garść mąki w garnku i trochę oliwy w dzbanie. Oto zbieram dwa kawałki drewna, by pójść i przygotować to dla mnie i mojego syna, żebyśmy to zjedli, a potem umarli. 1 Księga Królewska 17:8–12.

Wdowa z Sarepty zbierała „dwa kawałki drewna”. Wdowa przedstawia wiernych za czasów Izebel. Jej syn reprezentuje tych w dziejach Tiatyry, którzy zmarli z obietnicą, że zostaną wskrzeszeni w pierwszym zmartwychwstaniu.

I ujrzałem trony, i zasiedli na nich, i dano im prawo sądenia; i ujrzałem dusze tych, którzy zostali ścięci za świadectwo Jezusa i za słowo Boże, i tych, którzy nie oddali czci bestii ani jej obrazowi, ani nie przyjęli jej znamienia na czołach swoich ani na rękach swoich; i ożyli, i królowali z Chrystusem przez tysiąc lat. Lecz pozostali spośród zmarłych nie ożyli, aż minęło tysiąc lat. To jest pierwsze zmartwychwstanie. Błogosławiony i święty jest ten, kto ma udział w pierwszym zmartwychwstaniu: nad takimi druga śmierć nie ma mocy, lecz będą kapłanami Boga i Chrystusa i będą z nim królować przez tysiąc lat. Objawienie 20:4-6.

Wdowa reprezentuje także tych nielicznych w Sardis, którzy byli godni i otrzymali białe szaty.

Masz jednak w Sardes kilka osób, które nie splamiły swoich szat; będą chodzić ze mną w białych szatach, bo są godni. Zwycięzca zostanie odziany w białe szaty; i nie wymażę jego imienia z księgi życia, lecz wyznam jego imię przed moim Ojcem i przed jego aniołami. Objawienie 3:4, 5.

Ci z czwartego kościoła w Tiatyrze, którzy wiernie ponieśli śmierć, reprezentowani przez syna wdowy, otrzymali białe szaty w piątej pieczęci.

A gdy otworzył piątą pieczęć, ujrzałem pod ołtarzem dusze tych, którzy zostali zabici z powodu słowa Bożego i z powodu świadectwa, którego się trzymali; i wołali donośnym głosem, mówiąc: Jak długo, Panie, Święty i Prawdziwy, nie osądzisz i nie pomścisz naszej krwi na mieszkańcach ziemi? I każdemu z nich dano białą szatę; i powiedziano im, aby jeszcze odpoczęli przez krótki czas, aż dopełni się także liczba ich współsług oraz ich braci, którzy mieli zostać zabici, jak i oni. Objawienie 6:9-11.

Męczennicy Ciemnych Wieków otrzymali białe szaty i powiedziano im, by spoczęli w swoich grobach, aż do czasu, gdy zostanie zabita kolejna grupa męczenników z rąk papieżstwa, tak jak ich zabito. Owi męczennicy zostali zamordowani przez papieżstwo w ciągu trzech i pół roku i obiecano im, że papieżstwo ostatecznie zostanie osądzone, lecz nie wcześniej niż wtedy, gdy zostanie zamordowana druga grupa męczenników z rąk papieżstwa, podczas rychło nadchodzącego kryzysu związanego z ustawą niedzielną. Siostra White łączy prośbę męczenników o wymierzenie sądu papieżstwu z dwoma fragmentami Księgi Objawienia.

"Gdy otwarto piątą pieczęć, Jan Objawiciel w widzeniu ujrzał pod ołtarzem zastęp tych, którzy zostali zabici za Słowo Boże i świadectwo Jezusa Chrystusa. Potem nastąpiły sceny opisane w osiemnastym rozdziale Objawienia, kiedy ci, którzy są wierni i prawdziwi, są wezwani, aby wyjść z Babilonu. [Objawienie 18:1-5, zacytowane.]" Manuscript Releases, tom 20, 14.

Objawienie 18,1–5 przedstawia dwa głosy: w wersecie pierwszym i w wersecie czwartym. Drugi głos to wezwanie do wyjścia z Babilonu i wyznacza początek prześladowań związanych z ustawą niedzielną, gdy potężny ruch trzeciego anioła wzywa inne Boże owce do wyjścia z Babilonu. Umieszcza ona również fragment z piątej pieczęci przy otwarciu siódmej pieczęci.

[Objawienie 6:9–11 zacytowane]. Przedstawiono tu Janowi sceny, które nie były rzeczywiste, lecz takie, które miały nastąpić w pewnym okresie w przyszłości.

"Zacytowano Objawienie 8:1-4." Manuscript Releases, tom 20, 197.

W Księdze Objawienia, w rozdziale ósmym, w wersetach od pierwszego do czwartego, zostaje otwarta siódma pieczęć.

A gdy otworzył siódmą pieczęć, zapanowała w niebie cisza na około pół godziny. I ujrzałem siedmiu aniołów, którzy stali przed Bogiem; i dano im siedem trąb. I przyszedł inny anioł i stanął przy ołtarzu, mając złotą kadzielnicę; i dano mu wiele kadzidła, aby złożył je wraz z modlitwami wszystkich świętych na złotym ołtarzu, który był przed tronem. I dym kadzidła, wraz z modlitwami świętych, uniósł się przed Bogiem z ręki anioła. Objawienie 8:1-4.

Modlitwy męczenników ciemnych wieków, którzy w piątej pieczęci proszą, aby Bóg wydał wyrok na nierządnicę, która uprawia nierząd z królami ziemi, wznoszą się "przed oblicze Boga", gdy zostaje otwarta siódma pieczęć. Natchnienie łączy otwarcie siódmej pieczęci z drugim głosem z osiemnastego rozdziału Księgi Objawienia, ponieważ właśnie przy drugim głosie Bóg wspomina jej nieprawość i wtedy podwaja jej wyrok. Raz za męczenników ciemnych wieków i raz za rzeź

podczas kryzysu prawa niedzielnego.

A usłyszałem inny głos z nieba, mówiący: Wyjdźcie z niej, ludu mój, abyście nie stali się uczestnikami jej grzechów i abyście nie doznali jej plag. Bo jej grzechy sięgnęły aż do nieba, a Bóg wspomniał na jej nieprawości. Oddajcie jej, jak i ona wam oddawała, i odpłaćcie jej podwójnie według jej uczynków; w kielichu, który napełniła, nalejcie jej podwójnie. Objawienie 18:4-6.

Ci nieliczni w Sardes, którzy nie splamili swoich szat, reprezentują tych, którzy wywodzą się z historii Tiatry, która zakończyła się w 1798 roku. Są reprezentowani przez wdowę z Sarepty, wdowę, która udawała się na zaślubiny w 1844 roku.

"Przyjście Chrystusa jako naszego arcykapłana do miejsca najświętszego, w celu oczyszczenia świątyni, ukazane w Daniela 8:14; przyjście Syna Człowieczego do Sędziwego, przedstawione w Daniela 7:13; oraz przyjście Pana do Jego świątyni, przepowiedziane przez Malachiasza, są opisami tego samego wydarzenia; a jest to także przedstawione przez przyjście oblubieńca na wesele, opisane przez Chrystusa w przypowieści o dziesięciu pannach, u Mateusza 25." Wielki bój, 426.

Wdowa przygotowywała swój ostatni posiłek przed śmiercią, gdy Eliasz nakazał jej, by mu usłużyła. Ilustruje ona nielicznych wiernych w Tiatyrze, przechodząc do nielicznych wiernych w Sardes, którzy zbierali "dwa patyki" na "ogień".

„Dwa kije” symbolizują oba domy starożytnego Izraela, które zostały zdeptane przez pogaństwo, a następnie przez papalizm, lecz miały zostać zebrane razem i połączone jako „jeden kij” w okresie 1798–1844.

I doszło mnie znowu słowo Pana, mówiące: Ty zaś, synu człowieczy, weź sobie jeden kij i napisz na nim: Dla Judy i dla synów Izraela, jego towarzyszy; potem weź drugi kij i napisz na nim: Dla Józefa, kij Efraima, i dla całego domu Izraela, jego towarzyszy; i złącz je jedno z drugim w jeden kij, i staną się jednym w twojej ręce. A gdy synowie twojego ludu przemówią do ciebie, mówiąc: Czy nie pokażesz nam, co przez to rozumiesz? — powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę kij Józefa, który jest w ręku Efraima, i pokolenia Izraela, jego towarzyszy, i przyłączę je do niego, do kija Judy, i uczynię z nich jeden kij, i będą jednym w mojej ręce. A kije, na których napiszesz, będą w twojej ręce na ich oczach. I powiedz im: Tak mówi Pan Bóg: Oto wezmę synów Izraela spośród narodów, do których poszli, i zgromadzę ich zewsząd, i przyprowadzę ich do ich własnej ziemi; i uczynię z nich jeden naród w kraju, na górach Izraela; i jeden król będzie królem dla nich wszystkich; i nie będą już dwoma narodami ani nigdy więcej nie będą podzieleni na dwa królestwa. Nie będą się też już więcej kalać swymi bożkami ani swymi obrzydliwościami, ani żadnymi swymi występkami; lecz wybawię ich ze wszystkich ich miejsc zamieszkania, w których zgrzeszyli, i oczyszczę ich; i będą moim ludem, a Ja będę ich Bogiem. A Dawid, mój sługa, będzie nad nimi królem; i wszyscy będą mieli jednego pasterza; będą też chodzić według moich praw, przestrzegać moich ustaw i je wykonywać. I będą mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu słudze Jakubowi, w której mieszkali wasi ojcowie; i będą w niej mieszkać: oni, ich dzieci i dzieci ich dzieci na wieki; a mój sługa Dawid będzie ich księciem na wieki. Nadto zawrę z nimi przymierze pokoju; będzie

to wieczne przymierze z nimi; i osadzę ich, i rozmnożę ich, i umieszczę moje sanktuarium pośród nich na wieki. Także mój przybytek będzie z nimi; tak, będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. A narody poznają, że Ja, Pan, uświęcam Izraela, gdy moje sanktuarium będzie pośród nich na wieki. Ezechiel 37:15–28.

Kiedy Eliasz opuszcza Sareptę, aby wezwać Achaba i cały Izrael na górę Karmel, owdowiały Kościół, który uciekł na pustynię, zbierał dwa kije na ogień, który oczyszcza wdowę przed zaślubinami 22 października 1844 roku. Zgromadzenie dwóch kijów to zgromadzenie ruchu millerystów, dokonane w ostatnim sześćdziesięciopięcioletnim okresie wskazanym w siódmym rozdziale Księgi Izajasza. Królestwo północne ponosiło przekleństwo Mojżesza od 723 r. p.n.e. do 1798 r., a królestwo południowe ponosiło to samo przekleństwo od 677 r. p.n.e. aż do 1844 r. W 1844 roku duchowi potomkowie tych dwóch dosłownych narodów zostali zgromadzeni jako jeden kij, czyli jeden naród.

Przynajmniej Ezechiel określa dwa kije jako dwa narody, które stają się jednym narodem.

Bo głową Syrii jest Damaszek, a głową Damaszkum Rezyn; i w ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim zostanie rozbity, tak że nie będzie ludem. A głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii syn Remaliasza. Jeśli nie uwierzycie, z pewnością się nie ostaniecie. Izajasza 7:8–9.

Jeśli nie uwierzymy prorocत्वu o sześćdziesięciu pięciu latach, nie ostanimy się.

Będziemy kontynuować przedstawianie symboliki Eliasza w następnym artykule.